

Marta López: “El dia de la Reforma no celebrem la separació, sinó que la paraula de Déu sempre ens arriba”

Ds, 10/10/2015 per Catalunya Religió

Entrevista a Marta López, pastora de l'Església Protestant de Barcelona-Centre

(Direcció General d'Afers Religiosos) El dia 31 d'octubre, els protestants de Catalunya celebren el Dia de la Reforma, en commemoració de la Reforma protestant iniciada per Martí Luter l'any 1517. La Direcció General d'Afers Religiosos, en el seu darrer [butlletí](#), en parla amb **Marta López**, que fa dos anys va ser ordenada pastora de l'Església Protestant de Barcelona-Centre, després d'acabar quatre anys d'estudis de teologia protestant a Madrid.

El dia 31 d'octubre és el Dia de la Reforma. Què és i què significa per a les esglésies protestants?

Amb el dia de la Reforma recordem el fet històric que es va produir al segle XVI, quan **Luter** i molts altres cristians van iniciar un moviment per reformar l'església del seu temps, un moviment que, a la fi, va acabar en escissió; des d'aquest record històric, el que celebrem a les esglésies protestants no és el fet de la separació, sinó la benedicció que la paraula de Déu sempre ens arriba; Déu no oblida la seva creació i ha manifestat, al llarg de tota la història, el seu desig de comunicar-se, de dialogar amb l'ésser humà. Des de la llibertat que ens ha sigut donada recordem que Déu vol arribar a nosaltres, per oferir-nos amor i misericòrdia.

El celebren d'alguna manera especial?

Més enllà que en el culte dominical es faci memòria de l'acte de Luter, de penjar les 95 tesis a la porta de l'església de Wittenberg, tenim una celebració conjunta, de totes les comunitats, on juntes recordem que Déu ha volgut acostar-se a la humanitat en Jesús, el seu Fill, sense més intermediaris.

Com arribeu a ser pastora de l'Església Protestant Barcelona-Centre?

En un moment donat de la meva vida, vaig decidir escoltar una vocació que em parlava des de dins del cor; amb el recolzament de la comunitat a la que pertanyia, vaig marxar a Madrid, amb la meva família, per a dur a terme els estudis necessaris per ser pastora de l'església. Un cop finalitzada la carrera de teologia, em van cridar de l'Església Protestant Barcelona Centre, perquè, en aquell moment, estaven sense pastor, i així vam iniciar un camí junts, en el qual portem ja tres anys.

L'Església Protestant Barcelona-Centre té els seus orígens en una comunitat protestant formada a finals del segle XIX. Ens podríeu explicar a

grans trets la història d'aquesta comunitat?

La meua comunitat prové de la tradició metodista, ha estat sempre ubicada al barri del Raval, encara que en diferents espais. El metodisme sempre ha estat preocupat per l'atenció i el servei a la gent, la més necessitada, la més vulnerable, i aquest ha sigut el tarannà de la nostra història. És, per definició, una comunitat ecumènica oberta al diàleg i que sempre ha estat disposada a treballar i conversar amb tothom. I aquesta història, que hem rebut de tots i de totes les que ens han precedit, és el que ens anima a seguir sent de benedicció per aquells que ens envolten.

Sou mare i pastora. És difícil compaginar la vida familiar amb l'acompanyament i els serveis espirituals a tota una comunitat? Les dificultats són majors en el cas de les dones?

Ser mare i pastora és complicat, però igual que ho és ser pare i pastor, o mare i dona treballadora; en el nostre país el tema de la conciliació familiar està, podríem dir, en els inicis d'un llarg camí, i encara queda molt camí per recórrer. Tothom que treballa en el temps lliure de la gent, com és el cas de serveis, ens trobem amb dificultats, però amb coordinació d'agendes sempre és esmenable! I sinó, com tota filla de veïna, sempre puc tirar d'avis i tiets.

Per acabar, quina pastora, pastor o referent espiritual creieu que us ha marcat especialment? Quins són els aprenentatges més importants que n'heu tret?

No podria esmentar una persona en particular, han sigut moltes, gràcies a Déu, les persones que m'han acompanyat en aquest camí. Sí que vull fer, per això, especial menció a totes aquelles dones que, abans que jo, han obert el camí en un món, tradicionalment, exclusiu d'homes; han sigut dones que han lluitat per trencar estereotips i per desfer de l'imaginari col·lectiu una figura que era únicament masculina. També ha sigut un suport molt important per a mi el **Jonathan**, el meu marit, crític i comprensiu, suport espiritual i anímic, i sobretot un excel·lent company de viatge.